

Pojďme si hrát se světlem

Labyrint světla, interaktivní výstava Petra Nikla, Ondřeje Smeykala a dalších výtvarníků, rozpohybuje Dům umění v Ostravě. Hrát si můžete až do 18. 7.

„**Chceme**, aby se lidé zbavili předsudku, že umění je jakýmsi nesmyslným appendixem, který si vytváří výlučná sekta umělců sama pro sebe. „Smyslem naší expozice je uvést lidi do aktivního procesu tvorby. Oni sami se prostřednictvím vlastní fantazie stávají tím nejdůležitějším prvkem, nástrojem i obsahem projektu.“ Tak charakterizuje Petr Nikl princip, na jehož základě vytvořil společně s řadou dalších umělců už několik unikátních interaktivních výstav. Byť každá byla svěbytná a originální, jedno mají všechny společné: jejich návštěvníky neinstruuji žádné vysvětlující cedulky. Děti stejně jako dospělí zažívají v expozici takřka na každém kroku vzrušující pocit spolutvůrců, kteří sami nebo společně s dalšími lidmi rozhýbou, rozezvučí a oživují vystavené nástroje a objekty, spouštějí a vytvářejí spontánní projekce, a tak se stávají aktéry umělecké tvorby. Na takové výstavě se prostě jen nedíváte, ale sami vytváříte, hrajete si.

Labyrint světla v loňském roce úžasně rozehrál a rozsvítil prostory bývalé čistírny odpadních vod v Praze – Bubenči a okouzлил na 40 000 velkých i malých návštěvníků. Nejinak tomu bude letos v Ostravě, kam jedinečná výstava projektu Orbis pictus aneb... zamířila. Přijďte se inspirovat! ■

Zachytit letmost času, skoro se ho dotknout

Děti i dospělí zažívají na každém kroku vzrušující pocit spolutvůrců

Foto projekce Q. Sena: Radka Dubanská

JAK SI HRAJE... Quido Sen

Ač od roku 1968 žije a tvoří ve Švýcarsku, **Quido Sen** se stále častěji vrací do Čech. V loňském roce vystavoval například své Písně sýkorkám společně se Sylvou Smejkalovou v pražské Galerii Havelka. Do expozice Labyrint světla přispěl prostorovou světelnou instalací, kterou nazval Obraz v obrazu – Světelná hra s časem. Ten název je velmi přesný: každý, kdo do této hry vstoupí, může čas zastavit, skoro se ho dotknout.

Vaše instalace je v Labyrintu světla velmi vyhledávaným prostorem. Lidé se zdají být okouzlení, polapeni. Co osobně dává tahle výstava vám?

V pražském Bubenči jsem potkal mnoho zajímavých hravých lidí, výstava se mi velmi líbila. Rád pracuji „site-specific“, a tak mi daná situace ve staré čistírně náramně vyhovovala. Dala se tam zachytit vlastním zpožděným pohybem letmost času, která v čistírně dýchala.

Ta světelná hra je až mámivá. Vy si vůbec rád hrajete, že?

Beru svou práci velice seriózně a trvá mi často hodně dlouho, než jsem s výsledkem

spokojen. Samozřejmě, kdyby v tom nebyla zábava a hraní, byly by to galeje. Pak bych asi dělal něco jiného.

Co děláte právě teď? S čím si hrajete, co vytváříte?

Chystám objekt, či instalaci, kde se zabýváme zvůl a rasismem.

Studoval jste na ČVUT, jste elektrotechnik. Jak se to stane, že se z technicky myslícího muže stane tvůrčí bytost, umělec?

Začal jsem nejprve studovat na ČVUT v Praze a skončil jsem na technické vysoké škole ETH v Curychu. Umělec, nebo technik, to je mně ale úplně jedno. Nepřemýšlím v kategoriích.

Nemohu si odpustit, musím se zeptat na vaše poetické jméno. Kdysi jste byl Šen.

Metamorfózy jmen jsou časté, když člověk překročí geografické hranice jazyka. Praděd se jmenoval Schön, děd Šen. V roce 1968 žádný psací stroj ve Švýcarsku háčky neměl, a tak se jméno zjednodušilo na Sen. Ve Švýcarsku je časté jméno Senn, a tak já se představuji „Sen s jedním n“. V Turecku nebo v Indii bych to měl jednodušší. Tam je Sen běžné jméno.

A jak to tedy, pane, máte se sny?

O snech až příště...